

Capitolul 1

Înainte ca Hannah să plece, m-a întrebat dacă sunt sigură că voi fi în regulă. Așteptase deja o oră după ce ușile fuseseră închise pentru vacanța de iarnă, până când toată lumea plecase, în afara supraveghetorilor. Împăturise o mașină întreagă de rufe spălate, scrisese un e-mail, căutase în uriașul ei manual de psihologie câteva răspunsuri la întrebările pentru examenul final, ca să vadă dacă le-a nimerit. Epuizase modalitățile de a-și umple timpul, așa că atunci când eu am zis: „Da, o să fiu în regulă“, n-a mai avut încotro și a fost nevoită să mă creadă.

Am ajutat-o să-și care geanta la parter. M-a îmbrățișat, strâns și oficial, și a spus:

— Ne întoarcem de la mătușă-mea pe 28. Ia trenul și o să mergem la spectacole.

Am încuviințat, neștiind dacă am de gând să fac asta. Când m-am întors în camera noastră, am văzut că-mi strecurase un plic sigilat pe pernă.

Iar acum sunt singură în clădire, holbându-mă la numele meu scris de mâna atentă a lui Hannah și încercând să nu permit acestui mic obiect să mă răvășească.

Am o chestie cu plicurile, cred. Nu vreau să-l deschid. Nici măcar nu prea vreau să-l ating, dar îmi tot spun că nu poate fi decât ceva drăguț. O felicitare de Crăciun. Poate cu un mesaj special în interior, poate numai cu o semnătură. Orice ar fi, va fi ceva inofensiv.

Căminele sunt închise pentru vacanța intersemestrială care durează o lună, dar consilierul meu mi-a aranjat să rămân aici. Administrația nu s-a bucurat la gândul acesta.

Nu ai deloc familie? m-au tot întrebat. Nici prieteni la care să stai? Aici locuiesc acum, le-am spus. Aici voi locui până la absolvire. În cele din urmă, au cedat. Un bilețel de la administrație mi-a apărut pe sub ușa acum câteva zile, spunând că paznicul va fi aici pe toată durata vacanței și oferindu-mi datele de contact ale acestuia. Orice ai nevoie, scria. Contactează-l dacă ai nevoie de ceva.

Iată de ce am eu nevoie: soarele Californiei. Un zâmbet mai convingător.

Fără toate vocile acelea, fără televizoarele din camere, fără robinetele care curg și apa trasă la toalete, fără bâzâitul și clinchetul cuptoarelor cu microunde, fără zgomoatele de pași și fără ușile trântite – fără toate acele semne de viață – clădirea aceasta este un loc nou și ciudat. Sunt aici de trei luni, dar nu am remarcat până acum zgomoatul boilerului.

Se activează cu o adiere caldă.

În seara aceasta sunt singură. Mâine va sosi Mabel și va sta trei zile, apoi voi rămâne din nou singură până la jumătatea lunii ianuarie. „Dacă aș rămâne singură o lună întreagă“, a zis Hannah ieri, „aș începe să meditez. E dovedit din punct de vedere clinic că scade tensiunea arterială și crește activitatea cerebrală. Ba chiar îți ajută sistemul imunitar“. Câteva minute mai târziu a scos o carte din rucsac. „Am citit asta într-o librărie zilele trecute. Poți s-o citești tu mai întâi, dacă vrei.“

Mi-a aruncat-o pe pat. O colecție de eseuri despre singurătate. Știu de ce anume se teme pentru mine. Am apărut pentru prima oară în prag la două săptămâni după moartea bunicului. Am intrat – o necunoscută sălbatică și uluită – și acum sunt o persoană pe care o cunoaște și așa trebuie să rămân. De dragul ei și de dragul meu.

N-a trecut decât o oră și deja apare prima ispită: căldura așternuturilor și a patului meu, perna și cuvertura din blană artificială pe care mama lui Hannah a lăsat-o aici când a vizitat-o într-un weekend. Toate spun: *Urcă-te. Nimeni nu va ști dacă stai toată ziua în pat. Nimeni nu va ști dacă porți toată luna aceeași pereche de pantaloni de trening, dacă mănânci de fiecare dată în fața televizorului și dacă-ți folosești tricourile pe post de șervețele. Haide, ascultă același cântec de o mie de ori, până când sunetul se transformă în nimic și te lasă să hibernezi cât e iarna de lungă.*

Nu trebuie decât să trec de vizita lui Mabel și apoi toată clădirea e a mea. Mă voi putea uita pe Twitter până când mi se încețoșează privirea și apoi mă pot prăbuși lângă pat ca un personaj de-al lui Oscar Wilde. Aș putea da pe gât o sticlă de whisky (deși i-am promis bunicului că nu voi face așa ceva). Aș putea să mă las în brațele alcoolului, camera să-și piardă conturul și toate amintirile să iasă din cuștile lor.

Poate îl voi auzi cântând din nou, dacă totul în jur va tăcea.

Dar exact de asta încearcă Hannah să mă salveze.

Colecția de eseuri este indigo. Cu copertă broșată. O deschid la epigraf, un citat din Wendell Berry: „În cercul celor omenеști suntem cu toții osteniți de trudă și mereu fără de odihnă.” Membrii cercului meu de oameni au fugit de frig în casele părinților lor, la flăcările din șemineuri sau în destinații tropicale unde vor poza în bikini și căciuli de Moș Crăciun, ca să le ureze prietenilor lor Sărbători fericite. O să mă străduiesc să-l cred pe domnul Berry și să consider absența lor o adevărată oportunitate.

Primul eseu este despre natură și e scris de un autor de care n-am auzit niciodată, care petrece pagini întregi descriind un lac. Pentru prima oară după mult timp, mă

relaxează citind descrierea unui loc. Descrie valurile, sclipirile de lumină din apă, pietricelele de pe mal. Trece apoi la plutire și imponderabilitate; astea sunt lucruri pe care le înțeleg. Aș înfrunța frigul de afară dacă aș avea cheia de la piscina interioară. Dacă mi-aș putea începe și încheia fiecare zi a lunii de singurătate cu ture de bazin, m-aș simți mult mai bine. Dar nu pot. Așa că citesc mai departe. Autorul sugerează că ar trebui să ne gândim la natură ca la o cale de a fi singuri. Lacurile și pădurile există în mintea noastră. Închide ochii, spune el, și du-te acolo.

Închid ochii. Boilerul se dezactivează. Aștept să văd ce senzație mă va inunda.

Mă cuprinde încet: nisip. Iarba și pietricelele de pe plajă. Pescăruși și becațe. Sunetul și apoi – *mai iute* – priveliștea valurilor care se izbesc de țărm, retrăgându-se, dispărând în ocean și cer. Deschid ochii. E prea mult.

Luna strălucește argintie la fereastra mea. Veioza de birou, care luminează o ciornă, e singurul bec din cele 100 de încăperi ale acestei clădiri. Fac o listă, pentru după ce Mabel va pleca.

*citește NYT online în fiecare dimineață
cumpără alimente
fă supă
ia autobuzul până la complexul comercial/
bibliotecă/cafenea
citește despre singurătate
meditează
uită-te la documentare
ascultă podcasturi
găsește muzică nouă...*

Umplu fierbătorul electric la chiuveta de la baie și-mi fac tăiței ramen la plic. Cât mănânc, descarc un audiobook despre meditația pentru începători. O pornesc și mintea mea începe să vagabondeze.

Mai târziu încerc să dorm, dar gândurile mă tot asaltează. Totul mi se învâрте în minte: Hannah vorbind despre meditație și spectacolele de pe Broadway. Paznicul și dacă voi avea nevoie de ceva de la el. Mabel care va sosi cumva aici, unde locuiesc acum, devenind din nou o parte din viața mea. Nici măcar nu știu cum voi putea rosti cuvântul *bună*. Nu știu ce voi face cu chipul meu: dacă voi putea zâmbi, dacă ar trebui să zâmbesc. Și în toate astea se aude boilerul, pornind și oprindu-se, din ce în ce mai zgomotos pe măsură ce mă simt mai ostenită.

Aprind veioza de pe noptieră și iau cartea cu eseuri.

Aș putea încerca din nou exercițiul, rămânând la teren solid de data aceasta. Îmi amintesc copacii de sequoia atât de masivi încât aveau nevoie de cinci oameni în toată firea, cu mâinile întinse, ca să înconjoare unul. Sub copaci erau ferigi și flori și pământ umed și negru. Dar n-am încredere în mintea mea că va rămâne în pădurea de sequoia și acum, afară, acoperiți de zăpadă, sunt copaci pe care nu i-am înconjurat niciodată cu brațele. În acest loc, trecutul meu nu are decât trei luni. Voi începe de-aici.

Cobor din pat și-mi trag o pereche de pantaloni peste colanți și un hanorac peste helancă. Îmi trag scaunul de la birou până la ușă, apoi pe tot holul până la lift. Apăs butonul pentru ultimul etaj. După ce ușile liftului se deschid, car scaunul lângă fereastra imensă, cu arcadă, din turn, acolo unde este mereu liniște, chiar și atunci când căminul e plin. Mă așez cu mâinile pe genunchi și cu tălpile lipite de covor.

Afară e luna, sunt siluetele copacilor, clădirile din campus, luminile ce mărginesc cărarea. Țsta e căminul meu acum și va rămâne căminul meu și după plecarea lui Mabel. Inspir neclintirea, realitatea ei tăioasă. Ochii îmi ard și am un nod în gât. Dacă aș putea cumva să alung senzația asta pustiitoare de singurătate. Dacă *singur* ar fi un cuvânt mai precis. Ar trebui să sune mai puțin drăgălaș. Mai bine să înfrunt starea asta acum, totuși, decât să mă ia prin surprindere mai târziu, ca să nu mă trezesc paralizată și incapabilă de a-mi regăsi drumul spre mine însămi.

Inspir. Expir. Țin ochii deschiși spre acești copaci cu totul noi.

Știu unde mă aflu și ce înseamnă faptul că sunt aici. Știu că Mabel vine mâine, fie că vreau, fie că nu. Știu că sunt întotdeauna singură, chiar și atunci când sunt în mijlocul oamenilor, așa că las golul să mă ia în stăpânire.

Cerul e albastrul cel mai închis, fiecare stea e clară și strălucitoare. Îmi simt palmele calde pe picioare. Sunt multe feluri de a fi singur. E un lucru despre care știu că e adevărat. Inspir (stele și cer). Expir (zăpadă și copaci).

Sunt multe feluri de a fi singur și ultima oară nu a fost așa.

Diminețile sunt diferite.

Am dormit până aproape la zece, când am auzit camionul paznicului pe alee, sub fereastra mea, dând zăpada la o parte. Am făcut duș și m-am îmbrăcat; geamul meu se scaldă în lumina zilei. Aleg o listă cu melodii și conectez boxele lui Hannah la computerul meu. Imediat o chitară acustică umple încăperea, urmată de un glas de femeie. Cu fierbătorul electric în mână, deschid ușa în drum spre chiuveta de la baie. Cântecul mă urmează până după colț.

Las și ușa băii deschisă. Câtă vreme sunt singura locuitoare de aici, e cazul să-mi fac aceste spații mai primitoare.

Apa umple fierbătorul. Mă uit în oglindă cât aștept. Încerc să zâmbesc așa cum ar trebui s-o fac când va sosi Mabel. Un zâmbet în care se regăsesc ospitalitatea și regretul. Un zâmbet cu subînțeles, unul care spune tot ce vreau să-i transmit fără să fiu nevoită să alcătuiesc cuvinte. Închid robinetul.

Înapoi la mine-n cameră, bag fierbătorul în priză și culeg castronul galben de pe unde zace, lăsat să se usuce de aseară. Pun în el granola și restul laptelui aflat în micul frigider înghesuit între biroul lui Hannah și al meu. O să-mi beau ceaiul de dimineață fără lapte, de data asta.

Mabel va sosi peste șapte ore și jumătate. Mă duc la ușă, ca să văd camera cum o va vedea ea. Din fericire, Hannah i-a adus un strop de culoare, dar îmi ia doar o clipă ca să remarc diferența dintre partea ei de cameră și a mea. În afară de planta mea și de castroane, chiar și biroul e golaș. Am înapoiat toate manualele de semestrul trecut și nu vreau să vadă cartea despre singurătate. O vâr în dulap – acolo e destul spațiu – și când mă răsucesc zăresc cea mai rea parte dintre toate: avizierul meu gol. Poate nu sunt în stare să schimb nimic la zâmbetul meu, dar pot face ceva în legătură cu asta.

Am fost în suficiente camere de cămin ca să știu ce trebuie să fac. Am petrecut destul timp holbându-mă la perețele lui Hannah. Îmi trebuie citate din cântece și cărți și de la celebrități. Am nevoie de fotografii și suveniruri, bilete de la concerte, dovezi ale unor glume cu circuit închis. Majoritatea sunt lucruri pe care nu le am, dar fac tot ce pot cu ajutorul hârtiei și imprimantei pe care o împart cu Hannah. E un cântec pe care Hannah și cu mine l-am tot

ascultat dimineața. Scriu refrenul din memorie cu creion violet, apoi decupez un pătrat în jurul cuvintelor.

Petrec o grămadă de timp online alegând o fotografie cu luna.

Keaton, care stă la două uși distanță, ne-a învățat despre cristale. Are o colecție pe pervazul ferestrei, mereu strălucitoare în lumină. Găsesc blogul unei femei numite Josephine care explică proprietățile vindecătoare ale pietrelor prețioase și cum trebuie să le folosim. Găsesc poze cu pirită (pentru protecție), hematita (pentru legătura cu pământul) și jadul (pentru seninătate). Imprimanta noastră color muncește bâzâind.

Regret că am înapoiat manualele atât de repede. Aveam semne puse în adnotări vagi cu creionul pe multe dintre pagini. La istorie am învățat despre mișcarea Arte și Meșteșuguri și erau foarte multe idei care-mi plăceau. L-am căutat pe net pe William Morris, am citit eseu după eseu, încercând să găsesc citatele mele preferate. Copiez câteva dintre ele, folosind câte o culoare de pix pentru fiecare. Le și printez, cu fonturi diferite, în eventualitatea în care vor arăta mai bine tipărite. Caut un arbore de sequoia care să semene cu cei din amintirile mele și sfârșesc prin a urmări un minidocumentar despre ecosistemele copacilor sequoia. De acolo aflu că, în timpul verii, arborii de sequoia din California își iau majoritatea apei din ceață și că le sunt cămin salamandrelor, care nu au plămâni și respiră prin piele. Printez o fotografie a unei salamandre pe o bucată de mușchi de un verde strălucitor. Când imprimanta se oprește, consider că am suficiente materiale.

Împrumut câteva piuneze de la Hannah și aranjez tot ce am scris și am imprimat. Apoi fac un pas în spate și privesc avizierul. Totul e prea nou, prea proaspăt. Toate foile

de hârtie sunt la fel de albe. Nu contează că citatele sunt interesante și pozele sunt drăguțe. Miroase a disperare.

Și acum e deja aproape ora trei și am irosit atâtea ceasuri și mi-e greu să respir pentru că mai e puțin și se face șase și jumătate. Mabel mă cunoaște mai bine decât oricine în lumea asta, chiar dacă n-am vorbit aproape deloc în ultimele patru luni. Nu i-am răspuns la majoritatea mesajelor pe care mi le-a trimis până când, în cele din urmă, a încetat să-mi scrie. Nu știu cum e viața ei la Los Angeles. Nu știe cum o cheamă pe Hannah sau ce cursuri urmez sau dacă am putut dormi. Dar nu va trebui decât să-mi arunce o singură privire azi ca să știe ce mai fac. Scot totul de pe avizier și duc hârtiile la capătul holului, până la baia din aripa cealaltă, aruncându-le la gunoi.

Nu am cum s-o păcălesc.

Ușile liftului se deschid, dar nu intru în el.

Nu știu cum de nu mi-am făcut niciodată griji în privința lifturilor până acum. Acum, la lumina zilei, în apropierea sosirii lui Mabel, îmi dau seama că dacă lifturile se strică, dacă rămân blocată singură în ele, dacă telefonul nu are semnal și dacă nu aude nimeni când apăs butonul de urgență, aș fi captivă mult timp înainte ca paznicul să-și pună problema să mă caute. Câteva zile, cel puțin. Mabel ar ajunge și n-ar avea cine să-i deschidă. Ar bate la ușă, iar eu nici măcar n-aș auzi-o. În cele din urmă, s-ar urca din nou în taxi și s-ar întoarce la aeroport, ca să-și găsească un zbor care s-o ducă acasă.

S-ar gândi că e aproape previzibil. C-o s-o dezamăgesc. Că refuz să fiu văzută.

Așa că privesc cum ușile liftului se închid la loc și mă îndrept spre scări.

Taxiul pe care l-am chemat așteaptă afară, cu motorul pornit, iar eu îmi croiesc drum pe gheața din holul căminului, recunoscătoare pentru perechea în plus de cizme a lui Hannah, care-mi sunt doar puțin mici și pe care m-a obligat să le port când a căzut prima zăpadă. (*Habar n-ai tu*, mi-a zis ea.)

Șoferul iese din taxi ca să-mi deschidă portiera. Dau din cap în semn de mulțumire.

— Încotro? întreabă el, după ce ne suim în mașina în care e foarte cald și miroase a colonie stănută și a cafea.

— La Stop and Shop, spun.

Primele mele vorbe rostite în ultimele 24 de ore.

Luminile fluorescente de la băcănie, toți cumpărătorii și cărucioarele lor, bebelușii plângând, muzica de Crăciun – ar fi prea mult dacă n-aș ști exact ce vreau să cumpăr. Dar partea cu cumpărăturile e ușoară. Popcorn pentru microunde cu extra-aromă de unt. Covrigei subțiri. Bomboane de ciocolată cu lapte. Ciocolată fierbinte instant. Apă minerală cu aromă de grepfrut.

Când mă urc din nou în taxi, am trei sacoșe pline cu mâncare, suficient pentru o săptămână întreagă, deși ea va sta aici doar trei zile.

Bucătăria comună se află la etajul al doilea. Eu locuiesc la etajul trei și n-am folosit-o niciodată. Mi se pare că e locul în care fetele din diverse cluburi fac prăjituri pentru serile de film sau un loc de adunare pentru grupurile de prieteni care au chef să gătească din când în când cina, luând astfel o pauză de la cantină. Deschid frigiderul și-l găsesc gol. Probabil a fost golit înaintea vacanței. Instrucțiunile spun să etichetăm toate alimentele cu inițialele noastre, camera și data. Chiar dacă sunt singură pe-aici, mă-ntind după marker și banda adezivă. În curând, hrana etichetată cu numele meu umple trei rafturi.

Sus, în camera mea, așez gustările pe biroul lui Hannah. Par a fi din belșug, exact așa cum mi-am dorit. Apoi telefonul îmi bâzâie – am un mesaj.

Sunt aici.

Nici măcar nu e ora șase – ar trebui să mai am cel puțin jumătate de oră la dispoziție – dar nu mă pot abține și mă torturez de una singură, uitându-mă la toate mesajele pe care mi le-a trimis Mabel până acum. Mă-ntreabă dacă sunt OK. Spune că se gândește la mine. Se-ntreabă unde mama dracului sunt, dacă putem vorbi, dacă mă poate vizita, dacă mi-e dor de ea. *Mai ții minte Nebraska?* scrie într-un mesaj, referitor la un plan pe care n-am intenționat vreodată să-l urmărim. Mesajele curg la nesfârșit, o serie de SMS-uri fără răspuns care mă umplu de vinovăție. Din starea aceasta mă smulge tot telefonul, care-mi sună în mână.

Mă sperii și răspund.

— Hei, zice ea.

E prima oară când îi aud glasul de când s-au întâmpnat toate.

— Sunt jos și mi-e frig ca dracu'. Îmi dai și mie drumul?

Ajung într-un suflet la ușa de la intrare. Ne despart doar o bucată de sticlă și mâna mea care tremură când o întind să descui. Ating metalul și fac o pauză, ca s-o privesc. Își suflă-n palme ca să le încălzească. E cu spatele la mine. Apoi se-ntoarce și privirile ni se întâlnesc și nu știu cum de m-am gândit că aș putea zâmbi. De-abia sunt în stare să răsucesc cheia în ușă.

— Nu știu cum poate trăi cineva într-un loc atât de friguros, zice ea după ce deschid ușa larg și pășește înăuntru.

Și în hol e foarte frig. Îi spun:

— La mine-n cameră e mai cald.

Îi iau cu grijă una dintre geți, astfel ca mâinile noastre să nu se atingă. Urcăm cu liftul și mă bucur că geanta e grea.

Străbatem coridorul fără niciun cuvânt și apoi ajungem la ușa mea. După ce intrăm, își lasă bagajul jos și-si scoate haina.

Iat-o pe Mabel, la mine-n cameră, la 4.800 de kilometri distanță de căminul meu de odinioară.

Vede gustările pe care le-am cumpărat. Fiecare în parte, ceva ce ea adoră.

— Așa deci, zice ea. Presupun că am făcut bine că am venit.